

NOELLE W. IHLI

přeložil Petr Kovács

Venkovská silnice.

Žádný signál.

Děsivá hra
na kočku a myš.

THRILLER

VE ZPĚTNÉM ZRCÁTKU

**VE ZPĚTNÉM
ZRCÁTKU**

RUN ON RED

Copyright © 2022 by Noelle W. Ihli

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Petr Kovács, 2025

Cover © Zhivko P. Petrov, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6845-5 (pdf)

NOELLE W. IHLI

VE ZPĚTNÉM ZRCÁTKU

přeložil Petr Kovács

VENDETA

*Věnováno těm, kteří vyvázli živí.
I těm, jimž se to nepodařilo.
A těm, kteří stále bojují někde uprostřed.*

SRPEN 2006

„POŘÁD JSOU ZA NÁMA,“ zamumlala jsem a přivřenýma očima jsem zamžourala do osamělého páru reflektorů, které svítily skrz zadní sklo. Zavrtěla jsem se na sedadle spolujezdce a flitry na mém topu s ramínky se zachytily o spodní část bezpečnostního pásu a zašustily jako stará dálnopisná páska.

„Třeba je to ten vrah z Green River,“ pronesla Laura nevzrušeně a upírala oči na silnici před námi.

Odfrkla jsem si, ale dál jsem sledovala, jak se k nám světla neustále přibližují. „Toho už chytili. Myslela jsem, že sis ten blog, co jsem ti poslala, přečetla.“

„Měl dvacet stran. A kromě toho, proč bych měla číst nějaké kriminalistické blog, když mi v autě sedí samotná Olivia Heathová?“ nechápala. Zpomalila, aby vybrala další serpentinu, a vodově žlutá světla za námi se smísila s našimi brzdovými světly a zbarvila se do světle oranžové.

Ignorovala jsem ji a dál jsem civěla do reflektorů, které nás na této prázdné a temné venkovské silnici již dlouhé kilometry neúnavně sledovaly.

Všechno je v pořádku, uklidňovala jsem se. V každé druhé zatáčce úzké silnice byla značka zákazu předjíždění a naše prastaré volvo šplhalo do kopců rychlostí o patnáct kilometrů nižší, než kolik byla nejvyšší povolená rychlost. Samozřejmě že nám viseli na nárazníku.

Když jsem zamrkala, za víčky mi probleskly dvě úplně stejné rudé tečky. Nebyla šance vidět, kdo v autě za námi sedí – a mně se pomalu začínalo dělat špatně, tak jako pokaždé, když jsem jela v autě. Ještě chvíli jsem civěla do světel a zapsala si do paměti registrační značku: 2C GR275.

„Liv? Země volá Liv. Nejspíš jedou pozdě na táborák. Stejně jako my.“ Laura byla Scullyová mého Muldera: vždy optimistka, vždy ta rozumná. Vždy ta, která mě dokázala přesvědčit, abych se nenechávala unést svými dojmy. Jenže já jsem se nikdy nedokázala zbavit pocitu, že to *nebyly* jen dojmy.

„Na značce mají *opravdu* GR,“ zamumlala jsem, ale přesto jsem se otočila. Rovnala jsem si své zmuchlané flitry a snažila se vydýchat náporu nevolnosti, která mi zvedala žaludek.

„GR?“ zeptala se Laura rýpavě při výjezdu ze zatáčky a podívala se na mě.

„Green River,“ vysvětlila jsem s přehnaným povzdychem. „Nebo Gary Ridgway, to je pořád on. A trochu v těch zatáčkách zpomal.“ Opřela jsem se předloktím o nerovnou hranu staženého okénka a nastavila tvář studenému nočnímu vzduchu, který do ní uhodil ostrým závanem připomínajícím vůni pelyňku.

Okno na straně spolujezdce se propadlo do dveřního panelu už před několika týdny. Lauřina sestra Tish slibovala, že díru zakryje igelitem, ale protože vůz neměl klimatizaci, okno zůstalo již natrvalo otevřené. Přejela jsem si rukou po husí kůži, která mi vyskákala na holých pažích. Měla jsem si vzít bundu. Tady v kopcích bylo o dobrých deset stupňů méně než dole ve městě, ale měla jsem příliš naspěch – a také jsem se po práci téměř koupala ve vlastním potu –, takže mě něco takového ani nenapadlo.

Táborák na přehradě začal už před hodinou, a pokud jsem dokázala odhadnout, byly jsme jediné auto na silnici – když tedy pominu to, které nám uhánělo v patách. Laura počkala, až mi skončí směna v Koláčovém ráji, a teprve potom jsme se vydaly na úmornou klikatou cestu do hor.

Reflektory za námi se ještě více přiblížily a ve volvu bylo rázem o poznání jasněji. Laura se krátce podívala do zpětného zrcátka. Když jsem natáhla krk, abych učinila to samé, vyslala ke mně varovný pohled. „Dívej se dopředu. To jediný, s čím by sis teď měla dělat hlavu, je nehodit v Tishině autě šavli.“ Ťukla do chlupaté kostky, která visela na zpětném zrcátku. „Nechce se mi věřit, že se na nás zase vykašlala.“

„Jsem v pořádku,“ ohradila jsem se, přestože se mi žaludek nebezpečně houpal. Pomalu jsem se nadechla nosem, abych odvrátila další nápor nevolnosti. „Ale –“

„Dýchej, Liv,“ uklidňovala mě. „Jenom nás chtějí předjet. Najdu někde místo, kde můžeme zastavit.“

„Žádný takový tady není,“ zamumlala jsem a litovala, že jsem raději nešla s Tish do knihovny, místo toho, abych se večer vydala „sem do divočiny“. „Tady se jednoznačně předjíždět nedá.“ Tahle úzká okreska mi naháněla hrůzu dokonce i ve dne.

„Podívej, támhle.“ Laura ukázala před sebe a stočila volvo na šotolinový pruh zakousnutý do svahu vpravo od silnice.

Reflektory zůstávaly stále za námi, jen se pomalu přesunuly na stejnou krajnici.

„Proč nás nepředjedou?“ dožadovala jsem se vysvětlení, přestože jsem sama sobě v duchu nadávala za to, že hysterčím. Nevěřila jsem, že můj úzkostně rozrušený mozek dokáže správně rozpoznat skutečné nebezpečí. Až moc často už mě totiž navedl špatným směrem.

Jakmile jsem svá slova dořekla, na silnici se objevilo auto s jedním rozsvíceným světlem – byl to teprve druhý vůz, který jsme po vyjetí z města potkaly. Předjel nás a velice rychle se vzdaloval. Dokonce nám málem urazil zpětné zrcátko našeho volva. Jakmile jeho brzdová světla zmizela za další zatáčkou, naši pronásledovatelé se vrátili na silnici a také nás předjeli.

Během několika sekund byly kopce kolem nás opět temné a tiché, s výjimkou pobrukování motoru našeho volva.

„Vidíš? Jen počkali, aby nás ten blbec mohl předjet,“ konstatovala Laura vítězoslavně a ušklíbala se na mě. Pak sešlápla plyn a vyjela na silnici. „Žádní sérioví vrazi to nebyli.“

Když jsem nereagovala, krátce se na mě podívala. „Už se ti ozvala Tish?“

Setřásla jsem ze sebe zbytečný nával adrenalinu, povzdychla si a sáhla na přední stranu džínových kraťasů s vysokým pasem, abych otevřela malou cestovní ledvinku, v níž jsem nosila mobilní telefon. Laura se při zvuku rozepínaného zipu ušklíbala.

Ignorovala jsem ji a rychle telefon otevřela. „Víš dobře, že nic neposlala, jen jsi chtěla vidět, jak rozepínám svoji kouzelnou ledvinku.“ Abych svá slova zdůraznila, zatáhla jsem za gumový pás ledvinky umístěné těsně pod horním knoflíkem šortek. „Do těchhle kapes se mi vejde maximálně půlka balíčku krekrů. Kam mám podle tebe dát mobil?“

„A píšťalku pro případ pokusu o znásilnění a pepřák,“ přisadila si Laura.

Protočila jsem oči a zasmála se. „Měla by sis ten blog vážně přečíst.“

Na displeji jsem měla poslední čárku. Žádné nové zprávy na něm nebyly, ale i tak jsem využila příležitosti a poslala Tish registrační značku auta, které nás tak dlouho sledovalo: 2C GR275. *Jen pro případ.*

Neuvidí ji dřív, než se vrátí pozdě večer z knihovny, ale ani tak jí nebude přikládat žádný význam, pokud nebude náš byt i ráno prázdný. Tish – stejně jako Laura – si již zvykla, že jí čas od času posílám čísla registračních značek nebo rozmazané fotky nějakého pobudy na benzince, co vypadá jako někdo z ručně kreslených skic hledaných osob, které jsem viděla na policejním twitteru.

Laura se za volantem zavrtěla a podívala se na mě. „Víš ale, že když budeš chtít, můžeme to klidně otočit,“ nabídla mi jemně a její ústa se roztáhla do laskavého úsměvu, který odhalil její zářivé bílé zuby. „Jestli se na ten táborák necítíš –“

„Jsem v pohodě,“ ujistila jsem ji trochu příkřeji, než jsem měla v úmyslu, a vyhnula se jejímu pohledu. Uměla jsem se vypořádat s narážkami na své poplašné esemesky, cestovní ledvinku i na píšťalku proti znásilnění. Ale sebemenší náznak soucitu s mou sociální fobií... to už na mě bylo příliš.

Zastrčila jsem mobil do ledvinky a zatáhla zip. Zoufale jsem se přitom snažila nemyslet na poslední čárku baterie, s níž jsme se nořily hlouběji a hlouběji do hor. Pak jsem se natáhla dopředu a otočila naplno knoflíkem hlasitosti na prastarém dvojitém přebasovaném kazetáku zastrčeném na místě, kde kdysi bývala palubní přihrádka. Byla to nezničitelná obludnost, tak jako volvo samotné. Naprosto jsem ho ale milovala.

„Nenavlíkla jsem se do těch škrábavejch flitrů, abych se teď otočila a jela zpátky,“ zazpívala jsem falešně za doprovodu Britney Spears. Laura strávila nad naším playlistem celé hodiny. Nejprve všechny písničky stáhla, pak vypálila na CD a nakonec disk zkopírovala na kazetu tak, aby se daly přehrát na našem kazetáku.

Laura se na mě povzbudivě usmála. „To je moje holka.“

2.

HUDBA DUNIVĚ ŘVOUCÍ z reproduktorů nám vydržela až do poslední zatačky, kde jsme odbočily na dlouhou příjezdovou polní cestu k přehradě.

Najely jsme do mělkého výmolu a kazeta s hlasitým cvaknutím přeskočila. Když se Britney zase vrátila, její hlas zněl zpomaleně a zkresleně, jako by do přístroje někdo nalil javorový sirup.

„Brit? Neopouštěj nás,“ žadonila Laura, zatímco se zvuk dál ztrácel a přešel v plechové kvílení. Kazeťák začal vydávat drsné bučivé zvuky, zachrchlal, zaprskal a pak se zcela odmlčel.

„Tak asi ne,“ konstatovala Laura a ještě jednou otočila knoflíkem hlasitosti.

Zasmála jsem se, opřela si loket o okraj otevřeného okna, spustila ruku dolů podél dveří a zase ji zvedla, abych ji nastavila větru. *Táborák bude bezva*, ujišťovala jsem sebe samu. *Jakmile tam už seš, pokaždý se skvěle bavíš. Prostě se drž Laury.*

Nervózní mravenčení v hloubi žaludku zůstávalo dál ostražitě. Trochu jsem se vyklonila z okna a sledovala zamlženou stopu Mléčné dráhy, dokud mi nezmizela za hřebenem kopce tyčícího se vpravo od nás. Volvo zvolna stoupalo a ticho noci vyplnily zvuky nočních tvorů a jejich každodenních starostí a obav.

Geriatrické vrnění motoru pod kapotou náhle přerušilo tlumené škrábání z palubní desky. Zavrtěla jsem se na sedačce a bezpečnostní pás se napnul a zachytil v záhybu látky na mé hrudi. Pak se to ozvalo znovu: měkké skřípání a vrzání. „Slyšíš to? V tý desce něco je.“

Laura pustila jednou rukou volant a poklepala na plast palubní desky. Zvuk ustal. „Myslím, že v tý díře něco bydlí a okusuje to dráty,“ usoudila a pak jen pokrčila rameny, jako bychom si povídaly o počasí. „Už jsem to za jízdy párkrát slyšela. Tish to říkala taky. Nejspíš nějaká myš.“

Nevěřící jsem se na ni podívala. „Jestli uvidím, jak z tvý palubky leze podělaná *myš*, vyskočím za jízdy.“ Zachvěla jsem se. „Nechápu, jak ten krám mohla Tish koupit. Je zázrak, že vůbec jede.“

Laura znovu jen lhostejně pokrčila rameny. „Dostala ho skoro zadarmo od Tonyho kámoše. Asi za pět stovek.“ Pak ještě dodala: „Vlastně jí řekl, že jí ho nechá za dvě kila, když mu ho vykouří.“

„To už je trochu moc. Okamžitě zastav.“ Předstírala jsem, že se dávím, a popadla kliku dveří.

„Olivie!“ vykřikla Laura zděšeně a dupla na brzdy.

Zasmála jsem se. „Dělám si srandu. Teda skoro. Tohle jí *dopravdy* řekl.“

Dramaticky protočila oči. „Jo.“

„Když spolu ještě Tish s Tonym chodili?“

„Jo, jo.“

„Fujtajbl.“ Posunula jsem se dopředu a zkoumala pohledem příkré svahy kopců v dáli. Pokud jsem si cestu pamatovala dobře, od odbočky na polňačku už to k přehradě bylo jen asi dvacet minut.

„Jak se Tish vůbec vede?“ zeptala jsem se asi po minutě. „Kdyby po sobě ráno nenechávala ve dřezu misku od müsli, ani bych nevěděla, že tam ještě bydlí.“

Laura si povzdychla. „Je v pohodě – teda aspoň myslím. Poslední dobou jsem ji taky moc neviděla. Od toho rozchodu se chová fakt divně.“

Přikývla jsem a stále jsem napůl naslouchala šustění myši kdesi v palubní desce, ale Tish mi nabídla vítané rozptýlení. Byly jsme s Tish kamarádky – ale nikdy jsme si nebyly opravdu blízké. Ne

jako s Laurou. S tou jsme byly od sedmé třídy prakticky nerozlučné. „Vážně jsem si byla jistá, že s náma dnes pojede,“ rozvíjela jsem téma. „Dokonce to potvrdila na facebooku. Proč nakonec zůstala doma?“

Laura přibrzdila, aby se vyhnula dalšímu výmolu na cestě. „Nemám ponětí. Pár minut před tím, než jsi přijela z práce, mi poslala textovku a tvrdila, že se večer zdrží v knihovně.“ Znovu pokrčila rameny. „Myslím, že nechce riskovat, že by tam narazila na Tonyho.“

Pomalu jsem přikývla. „Myslíš, že tam bude? Tohle není zrovna sraz kluků z Deltý.“

Zahihňala se. „Chceš říct modelů z reklamy na AXE?“

Vyprskla jsem smíchy. „Tak nějak.“

Laura přizvedla obočí a usmála se. „A ty bys *chtěla*, aby tam byl?“

Do tváří se mi nahrnula horkost. „Ani náhodou. Tish s ním přece byla *zasnoubená*, ty tele.“

Fotek Tishina přítele – a krátce i snoubence – jsem na facebooku viděla spoustu, ale naživo jsem se s ním setkala jen párkrát. Jednou v pokoji přes chodbu na mejdanu a pak na pohovce v našem bytě, když jsem procházela kolem. Vlastně jsme se ani neznali. Nijak oficiálně.

Vybavila jsem si usměvavého blondátého kluka v tričku se skupinou Band of Horses z Tishina facebookového profilu. Byl vážně k nakousnutí.

Laura si povzdychla a shrnula si vlasy z čela. „Pravda. Díky Tish s ním máme obě utrum.“

„Překvapuje mě, že Tish...“ Odmlčela jsem se a nebyla si jistá, jak větu vlastně dokončit. Obě nás s Laurou udivilo, když Tish začala vloni s Tonym chodit. Tony byl někdo, koho by táta nazval extratřídou celé univerzity. Pohledný, až oči přecházely, okouzlující, jeden z vyvolených, které už v prváku přijali do bratrstva Delta. A i když jsem Tish milovala, nebylo možné popírat, že byli s Tonym jako dva absolutní protipóly. Ona tichá, plachá,

a kdybych chtěla být zlá, i trochu nudná. V podstatě byla stejná jako já. Laura v našem malém kroužku vždy zastávala pozici ozdoby společnosti.

Laura se zahihňala. „No co, ty máš aspoň *Ziggyho*.“

Ušklíbala jsem se, ale při vyslovení jeho jména se mi sevřel žaludek. „Přestaň. O něm se dnes bavít nebudeme.“

„Ziggy“, což, jak jsem věděla, byla zkratka označující Zachariáše, byl extrémně trapný asistent na katedře humanitních věd, který na mě při každé hodině zíral. Jednou večer jsme si s Laurou našly jeho profil na facebooku a k naší hrůze i potěšení jsme zjistily, že je členem spolku „Pero a brko“, což byla na univerzitě docela velká skupina příznivců larpu. Ziggy byl mágem. Vygooglily jsme si, že je to jakýsi druh kouzelníka.

Minulý týden jsem ve snaze dokázat si, že „můžu normálně fungovat“, udělala kolosální chybu a nechala se pozvat na rande jedním vážně roztomilým klukem, se kterým jsem se seznámila na myspace. Jeho profilová fotografie se v ničem nepodobala vysokému, bolestně tichému čtvrtákovi s tváří pokrytou akné, jenž mi na moje eseje a písemky připisoval blbinky jako „se mi líbíš“ a „je to bomba“. Netušila jsem, že se jedná o Zachariáše, a došlo mi to až večer ve Vesmírném baru, kde jsme se sešli na „šťastnou“ hodinku. Pak už to bylo jen horší, protože jsem zjistila, že věděl, kdo jsem, jelikož mě poznal na mojí profilové fotce. Vymluvila jsem se na naléhavou rodinnou událost a z baru zmizela. Celou cestu jsem si pak slibovala, že svůj profil na seznamce vymažu hned, jak dorazím domů.

„Už se ti ozval profesor?“ pobídla mě Laura.

Pomalu jsem přikývla. Laura mě přesvědčila, abych napsala svému profesorovi humanitních věd e-mail a informovalo ho o tom, co se stalo. Přesto mi to ale celé připadalo hodně ujeté. „Jo, zapomněla jsem ti to říct. Včera mi odepsal a dlouze se omlouval. Něco podobného se prej tenhle semestr už stalo. Abych to zkrátila. Ziggy už není na humanitách asistentem.“

Laura mi věnovala obdivný pohled a do další zatáčky najela trochu moc rychle. „Dobrá práce. To mu patří, úchylákovi.“

Zatajila jsem dech a sledovala, jak nám kola kloužou k tenké krajnici, která se mimo dosvit našich reflektorů ztrácela ve tmě. Znovu jsem si přitáhla bezpečnostní pás a doufala, že je zkonstruován tak, aby navzdory svému zjevnému stáří a pochybnému stavu přežil zbytek vozu. „Už jsem tady v Coffee Creeku nebyla celý věky. Jak daleko to na přehradu ještě máme?“

„To není Coffee Creek, ale Coffin Creek,“ opravila mě Laura přísně.

Protočila jsem oči. „Nesnáším to jméno. Musíme mu tak říkat? Žádný rakve tam nejsou. Jen bahnitá voda a plechovky od piva.“

„Musíme,“ ujistila mě Laura. „Jednak je to sranda a jednak je tam pohřbená jedna prvačka, co se pohřešuje.“ Pokrčila rameny a šibalsky se na mě ušklíbala.

Povzdychla jsem si. „Jmenuje se Ava Roblesová. A kdyby se vědělo, kde je pohřbená, pak by asi nebyla pohřešovaná, že? Kdybys četla blogy o tom, co se s ní stalo, věděla bys, že její tělo nikdy nenašli.“

Ava Roblesová, studentka, která měla nastoupit do prvního ročníku, se před třemi lety ztratila poblíž Coffin Creeku. Bylo to ve stejném roce, kdy jsme na Idažskou univerzitu nastoupily my s Laurou. Já jsem Avu neznala a stejně tak Laura. Na onen mejdan nás tenkrát nepozvali.

Ava byla jedním z prvků, kteří se ten večer zúčastnili na konci seznamovacího týdne exkluzivního večírku univerzitního sesterstva. Její příběh se nesmazatelně zapsal do povědomí všech na univerzitě prakticky hned, jakmile se roznese, že je pohřešovaná. Policie pak ještě několik týdnů po začátku semestru slídila v domech bratrstev a sesterstev a vyslýchala každého, kdo se té tógové megapárty zúčastnil.

Když se začaly šířit zvěsti – roznášené celou řadou bloggerů – o tom, že její tělo bylo nalezeno pohozené v Coffin Creeku,

detektivové do potoka dokonce poslali potápěče, aby propátrali jeho bahnité vody. Nenašli vůbec nic. V jednom z blogů jsem se dočetla, že policie dospěla k závěru, že všechny fámy byly šířeny záměrně, aby svedly vyšetřování ze stopy. Fungovalo to. A fámy – stejně jako ono nešťastné jméno – se již staly nedílnou součástí koloritu života univerzitního kampusu.

Jediné věci, které po Avě našli, byly její kabelka a telefon, odhozené v křoví na břehu přehrady. Kabelku policie prozkoumala, ale s nulovým výsledkem. Jediné, co všichni věděli, bylo, že Ava v jednom okamžiku na večírku byla – a v druhém už ne.

Nenašly se žádné stopy krve. Žádné známky zápasu. Žádní svědci, kteří by si všimli něčeho neobvyklého.

Všichni předpokládali, že je mrtvá. Dokonce se spekulovalo i tom, že ji puma odtáhla do hor. To sice nebylo pravděpodobné, ale nikoli nemožné. Přestože se jen kousek od místa nacházela univerzita, tahle část Idaha byla převážně pustá a divoká. Hory se táhly na kilometry všemi směry a přístupné byly jen pro opravdové sportovce.

Zachvěla jsem se. Myslet na Avu nepomáhalo rozpoložení mé mysli. „Kdy už tam budeme?“ otázala jsem se.

Laura pokrčila rameny. „Zhruba za čtvrt hodiny, plus mínus. Už je ti líp?“

„Jsem úplně v pohodě,“ trvala jsem na svém a snažila se nevnímat nervózní chvění. „Ale je mi zima.“ Promnula jsem si paže a znovu zalitovala, že jsem si nevzala bundu. Ten poslední táborák, na kterém jsme byly – pořádali ho přehnaně aktivní a natěšení prváci –, sálal tak zběsile, že se komusi roztavil nárazník auta, které zaparkoval až příliš blízko.

„To mně taky, ale když si v týhle halence zakryju něčím ruce, vypadám jak v papírovém pytli.“ Ukázala na bavlněnou blůzku, která jí sahala až vysoko ke krku a ničím nepřipomínala papírovou tašku. „Já se asi nikdy nepoučím. Zkus rozchodit topení. Tish přísahala, že funguje.“

Obrátila jsem pozornost k velkému knoflíku vedle ovladačů rádia a otočila jsem ho až úplně doprava do červeného pole. Cvaklo v něm a pak se ozvalo měkké prasknutí. „To bude znamenat ne. Asi nastal čas se rozloučit.“ Poplácala jsem rám okna. „Milujeme tě, ale začínáš se nám rozpadat.“

Vzdala jsem další úsilí s topením a pohodlně se opřela. Rukou jsem si přitom sáhla do vlasů. Ještě před pár dny mi sahaly až do pasu, ale nechala jsem si je ostříhat na módní účes s ofinou a hlava mi bez jejich extra tíhy ještě stále připadala podivně lehká.

Mírně jsem se natočila a periferním viděním zkoumala Lauřiny dlouhé kadeře. Padaly jí dolů po zádech a byly tak neuvěřitelně blond, až mi připadalo, že na šedém sedadle září. O prázdninách před tím, než jsme nastoupily do šesté třídy, jsme se pokusily zesvětlit si vlasy kombinací peroxidu a odbarvovače. Laura se dostala na mrtvolně bílou, moje hnědé vlasy získaly podivný oranžový odstín, kterého jsem se úplně zbavila až v osmičce. Zašklebila jsem se a zeptala se: „Myslíš, že byla chyba nechat se ostříhat?“

Usmála se a lehce sešlápla brzdu, když u krajnice bíle zazářily jelení oči. Zvíře nám vzápětí zmizelo do noci. „Okamžitě toho nech. Už stokrát jsem ti řekla, že je to bomba. A krásně ti vynikají oči.“ Zvedla ruku a sevřela pramen svých blond vlasů. „Ty moje mi poslední dobou připadají jako sláma – jak to, že se ti ty tvoje pořád tak lesknou?“

Dramaticky jsem pohodila svým krátkým účesem. „Dík. To mám nejspíš z Koláčovýho ráje. Všechn ten olej ve vzduchu – je to jako kondicionér s vůní pizzy.“

Laura si hlasitě povzddechla. „Další důvod, proč jsem měla letní semestr přerušit a najít si práci. Nějak se nedokážu sžít s představou, že si k normálním kurzům musíme *povinně* nabrat ještě tělák, jinak nás nepustí ke státnicím. Copak už nejsme dospělí? Proč mě chtějí nutit, abych běžela?“

Zajela jsem si studenýma rukama pod top a sledovala krajnici, jestli někde nezahlednu další pár přízračných očí. „Seš si jistá, že jsme odbočily správně?“

Čistě ze zvyku jsem se podívala na hodiny na palubní desce, přestože jsem věděla, že na nich bude zase jen 3:03, bez ohledu na to, jak dlouho už jedeme. Tak hluboko v kopcích jsem si připadala, jako by nás noc spolkla.

Neslyšela jsem odpověď. Když se cesta zvedla k vrcholu, minuly jsme úzkou stezku pro čtyřkolky, která se nořila hlouběji do hor. V jejím ústí trčela v podrostu šikmo nakloněná silueta, jako černá díra v bledé suché trávě.

Pick-up.

O nic nejde, ujistila jsem se rozhodně a snažila se v sobě probudit svoji vnitřní Lauru.

V okamžiku, kdy jsme projely kolem, se dálková světla pick-upu rozsvítila, oslnila nás ve zpětném zrcátku a pick-up, jehož motor se burácivě probíral k životu, se zařadil za nás.

3.

„TO JE TO stejný auto,“ vydechla jsem nevěřicně.

„Co? Jak to můžeš vědět?“ otázala se Laura roztržitě a snažila se vyhnout dalšímu výmolu.

Mžourala jsem přes zadní sklo do oslepujících světel. „Stejný číslo: 2C GR275. Už prve jsem ho poslala Tish.“

Laura po mně střelila pohledem. „Všechno je v pořádku, Liv. A i kdyby to bylo stejný auto, o nic nejde. Jestli odbočili na stejnou cestu, tak jedou stoprocentně k táboráku. Nejspíš jen nějaká dvojička, která si to u cesty chvíli rozdávala.“ Uškříblala se a spustila okno na své straně, aby řidiči za námi naznačila, že má předjet.

Nechápavě jsem na ni zírala a sledovala, jak v naprostém klidu mává rukou.

Když světla ve zpětném zrcátku ani po několika sekundách nezmizela, zpomalila volvo tak, že se sotva plížilo, a zamávala rukou ještě dramatičtěji. Zamlžený světelný proud světlometů jí osvětloval bledou kůži paže. „Tak už jeď, ty mamlasi,“ pronesla měkkým zpěvavým hlasem.

Tiše jsem rozepnula ledvinku u pasu a roztřesenýma rukama z ní vytáhla sklápěcí telefon. Jak jsem předpokládala, byly jsme mimo signál. A baterka už byla jen na pěti procentech. Nadávala jsem si, že jsem nevypnula roaming, a rychle jsem otevřela nastavení. Pak jsem telefon zase zaklapla.

„Kokot,“ ulevila si Laura a podrážděně sevřela rty. Její fialová rtěnka vypadala ve tmě černě. „Proč si aspoň nevypne ty dálkový?

Vždyť mě úplně oslepuje. Zkusím někde zastavit u kraje, protože tady nás nepředjede. Je to moc úzký.“

Sešlápla plyn a pomalu zrychlila.

I vůz za námi zrychlil.

„Taky by se na nás nemuseli tak lepit,“ brblala Laura a krčila se v sedadle, aby jí světla zezadu nesvítila přímo do očí. „Dobrá zpráva ovšem je, že kdyby do nás ťukli, my do opravy rozhodně nebudeme muset. Tohle auto už je nejspíš deset let odepsaný jako totálka.“

Pick-up začal v rychlém sledu za sebou problikávat dálkovými světly, jako by nám chtěl něco sdělit morseovkou.

„Aby ses nezbláznil,“ durdila se Laura a šlápla na brzdu, protože cesta se znovu stočila do zatáčky a pak přešla v další strmě stoupající rovinku. Laura rychle podržela a volvo začalo namáhavě stoupat.

„Někde by tady měl být –“ začala jsem v okamžiku, kdy vozidlo za námi prudce najelo k levé straně úzké cesty a najednou se ocitlo přímo vedle nás. Bylo tak blízko, že stačilo, aby Laura natáhla ruku z okna a mohla se dotknout jejich zpětného zrcátka.

„Kdo to je?“ zeptala se a nespouštěla oči z cesty, protože se blížila další zatáčka. „Jestli proti nám teď něco vyjede, docela to v tom levém pruhu schytaj,“ pronesla Laura zlehka, jako by to bylo to nejlepší řešení.

Neodpověděla jsem jí hned a místo toho jsem upírala oči do tmy za jejím otevřeným oknem. V duchu jsem tajně doufala, že uvidím někoho, koho znám. Anebo alespoň auto plné kluků z bratrstva, kteří se budou pobaveně chechtat našemu strachu. Jenže když se pick-up na okamžik ocitl na stejné úrovni s volvem, spatřila jsem uvnitř obrysy dvou mužů upírajících pohled před sebe. Oba měli přes hlavu přetaženou kapuci tmavé mikiny, která jim zcela zakrývala tvář, takže jsem z nich viděla jenom temný profil. Ani jeden se na mě nepodíval.

Bylo to, jako by na mě někdo chrstl kbelík s ledovou vodou, i když mi mobil, který jsem držela, ve zvlhlé ruce klouzal potem. *Tohle je špatný*, křičel můj žaludek. *Nepřeháníš?* nedal se mozek.

„Kdo to je?“ zeptala se znovu Laura, zatímco se obě vozidla sunula bok po boku vpřed. Tenký pramínek adrenalinu rozechříval led, který mi koloval v žilách. „Známe je? Nebo aspoň tušíme, co jsou zač? Třeba poznali naše volvo. To se nedá přehlédnout.“

„Neznáme je,“ zašeptala jsem a křečovitě svírala bezpečnostní pás na prsou. Oba muži se stále dívali před sebe. Ani jeden nepohlédl naším směrem. „Neměla bych... zavolat policii?“ nadhodila jsem roztřeseně a doufala, že mě Laura uklidní svým jednoznačným *ne*. Určitě musel existovat nějaký rozumný neškodný důvod, proč si s námi ti muži zahrávají. Pro jistotu jsem si ale zopakovala hlášky svých oblíbených bloggerů – „Buďte ostražití a zůstanete naživu.“ „Kašlete na slušnost.“ „Nebojte se překvapit, bezpečnost je nade vše.“ V hloubi duše jsem však věděla, že bych tíšňovou linku 911 vytočila pouze v případě, kdy už by mě někdo doopravdy vraždil.

Přesunula jsem prst nad tlačítko tíšňového volání a těkala pohledem mezi světlomety a svítícím rudým textem. Telefon pořád neměl signál.

„Já – já nevím. Jak vypadají?“ vyptávala se Laura a vůbec poprvé zněla rozrušeně.

Pick-up se ještě chvíli držel těsně vedle nás. Pak s burácivým řevem divoce poskočil vpřed, a když nás míjel, vzduch kolem zaplnil zápach prachu a spálené gumy. Zařadil se do našeho pruhu a zmizel v další zatáčce. Sotva se do ní vešel.

Potrásla jsem hlavou a už nyní jsem zpochybňovala, co jsem vlastně viděla. „Moc jsem toho nepoznala, ale opravdu myslím, že bychom se měly otočit. Jsou tam dva chlapi. Ani jeden z nich se na mě nepodíval a oba měli kapuce stažený až –“

Laura najela do zatáčky a zalapala po dechu.

Pár metrů před námi svítila do tmy rudá brzdová světla.

4.

LAURA ZAJEČELA A DUPLA na brzdy. Její blondaté vlasy v mém periferním vidění vylétly dopředu a já jsem zavřela oči a připravila se na náraz.

Držela jsem je pevně zavřené, i když jsme s prudkým škubnutím zastavily, a soustředila jsem se na svůj pulz, který mi hlasitě bušil v uších, a na zvuk Lauřina zrychleného dechu vedle mě. Snažila jsem se posoudit situaci. Neslyšela jsem žádné tříštění rozbitého skla ani skřípání ohýbaných a mačkaných plechů.

Stihly jsme tedy zastavit.

Konečně jsem otevřela oči a viděla, že přední nárazník volva je tak blízko zadního nárazníku pick-upu, že bych se mezi vozy ani neprotáhla. Záře jejich koncových světel se mísila se světlem našich reflektorů a vytvářela tak kolem předku volva strašidelný svit.

V rudém světle jsem také viděla, že Laura uvolnila své křevcovité sevření volantu. „Čuráci,“ zasyčela klidně, ale třásl se jí přitom hlas.

Když sáhla po klice dveří, popadla jsem ji za rukáv. „Ne. Nevystupuj. Nevím, co chtějí, ale mám špatnej pocit. Jako fakt špatnej. Zůstaň v autě.“

Chvilí se zdálo, že se se mnou bude hádat. Otevřela a zase zavřela ústa.

Pick-up se ani nepohnul. Vypadalo to, jako by muži uvnitř čekali, co uděláme. „Co kdybychom se otočily a jely domů, nechceš?

Na nějaký táborák se můžeme vykašlat,“ prosila jsem. „Fakt se bojím.“

„Dýchej, Liv,“ zašeptala Laura a nespouštěla oči z brzdových světel před námi. „Už tam skoro jsme.“

Měla pravdu. Domů jsme to měly dobrou hodinu opačným směrem. Nebylo by přece jenom bezpečnější zkusit dojet až do cíle? Útroby se mi svíraly ledovým strachem a tělo mi najednou připadalo těžké a zpomalené, i když mi v žilách pumpoval adrenalin a pobízel mé nohy k běhu.

„Prosím, Laur,“ vypravila jsem ze sebe a najednou jsem si nebyla jistá, co od ní vlastně žádám. Můj hlas mi připadal příliš hlasitý, zrychlený a v otevřeném okně podivně nahý. Zatajila jsem dech a snažila se zachytit sebemenší náznak zvuku, někoho, kohokoli, kdo by se k nám blížil zezadu.

Nic jsem ale neslyšela.

„Možná...“ Laura ponechala myšlenku nedokončenou. „Možná,“ zkusila to napodruhé, ale opět nepokračovala. Mlčky jsme zíraly na dvě hranaté černé siluety v pick-upu.

Laura tiše zaklela. „Do hajzlu s táborákem. Prostě to otočíme.“

Moje úleva však neměla mít dlouhého trvání. Stačilo přejet pohledem rozměry našeho koráb připomínajícího volva. Cesta byla tak úzká, že bychom musely zkusit tříbodové otáčení – pokud by se nám vůbec povedlo –, abychom nemotorný vůz bezpečně otočily bez toho, že bychom sklouzly z krajnice. „Dobře. Zacouvej, co nejvíc to půjde do svahu, pak to zkus opatrně dopředu,“ šeptala jsem rozechvělým hlasem a představovala si sráz na protější straně. Takto hluboko v divočině už nebyla žádná svodidla. „Jakmile se rozjedeme, dolů už pojedeme rychlejc, ale –“

Brzdová světla prolikla a já se odmlčela. Pick-up se pomalu rozjížděl šikmo dopředu, až se přední polovinou dostal do levého pruhu. Laura se na mě rychle podívala. Já jsem nepřestávala sledovat řidiče, který ve světle našich reflektorů dál zůstával jen objemnou tmavou siluetou.

Vypadněte odsud, křičel na mě hlas z útrob. Jako omámená jsem sledovala dění před sebou. Pick-up nyní blokoval oba pruhy.

„Pokoušejí se otočit?“ otázala se Laura zmateně.

Ne. Teď už jsme se kolem nich nemohly protáhnout – nebo pokračovat dál k táboráku –, i kdybychom chtěly.

„To jako myslíš vážně?“ zeptala se Laura vysokým nevěřicným hlasem a šklubla řadicí pákou, aby zařadila zpátečku. „Máš ještě ten mobil?“

„Není – není tu signál,“ vykoktala jsem.

„Ale tísňový volání třeba projde,“ odpověděla pomalu.

Do krve se mi vyplavila další dávka adrenalinu, která mi ještě silněji rozbušila srdce. I Laura se bála. Myslela, že bychom měly zavolat na 911. Z důvodů, jimž jsem nerozuměla, mě to děsilo ještě víc než muži v pick-upu.

Otevřela jsem telefon a frustrovaně zavrtěla hlavou. „Už mi zbývá jen pět procent baterie. Za chvíli se vypne. Podej mi svůj mobil,“ zašeptala jsem a zastrčila si telefon zpět do ledvinky. Pick-up se ani nepohnul.

Laura sundala ruku z volantů, ale nespouštěla oči z vozu před námi. Couvala s volvem do prvního bodu obratu a pak ukázala na zadní sedadlo. „Někde za tebou mám kabelku. Rychle, vytáhni z ní můj mobil.“

Otočila jsem se a probírala se nepořádkem na zadním sedadle. Krabička a obal od McDonaldu, boty, jakési velké sportovní šortky, které tam nejspíš zůstaly po Tonym. Konečně jsem našmátrala Lauřinu koženou kabelku.

Roztřesenými prsty jsem sevřela studený obdélník sklápěcího telefonu. Když jsem se otočila zpět, koutkem oka jsem zaregistrovala pohyb.

Dveře pick-upu na straně řidiče se právě otevřely.

„Rychle, rychle,“ pobízela jsem Lauru a otevřela její telefon. Vyťukala jsem tři čísla a dávala si pozor, abych roztřesenými prsty nahmatala ty správné klávesy.

Laura dupla na plyn. Volvo prudce poskočilo vpřed a pak se zastavilo až nebezpečně blízko srážu. Zapřela jsem se a pevně svírala telefon, prst jako zamrzlý nad tlačítkem potvrzení hovoru.

Z pick-upu vystupoval muž. Na jeho tváři mi přišlo něco divného. Jako by neměla ten správný tvar.

Otevřené okno volva na straně spolujezdce najednou nepůsobilo jako pouhá nepříjemnost, ale spíš jako trhlina v brnění našeho vozu.

„Jeď, Lauro,“ vypískla jsem a cítila, jak mi panika stoupá společně se žlučí do krku. Odtrhla jsem oči od zamlžené rudé záře jejich koncových světel. Od blížící se temné postavy.

Přinutila jsem se soustředit na telefon v ruce. *Zmáčkni 9, pak 1, pak 1.*

Jedna část mého mozku na mě křičela, že tady teď zemřeme, zatímco ta druhá se pořád snažila uklidnit tím, že je to jen nedorozumění nebo špatný vtíp, kterému se později všichni zasmějeme.

„To bude dobrý,“ šeptla Laura a prudce zařadila zpátečku.

Konečně jsem zmáčkla tlačítko Volat a přitiskla si telefon k uchu. Usilovně jsem napínala uši, abych zaslechla, že se hovor spojil.

Pak telefon tiše pípl a já jsem se podívala na displej.

Žádný signál.

Ať už jsme pomoc doopravdy potřebovaly či nikoli, žádná nepřijde.

Volvo poskočilo vzad, načež se úplně zastavilo.

„Chcíplo – chcíplo mi to, já jsem –“ Laura nevěřicně otáčela klíčkem v zapalování a mačkala nohou spojku. Neuměla jsem řadit s manuální převodovkou, takže jsem netušila, co to znamená. Vnímala jsem jen, že hrdelní vrčení motoru najednou ustalo a nahradil ho zvuk kroků, které se k nám blížily.

Zvedla jsem hlavu. Řidič pick-upu už urazil polovinu krátké vzdálenosti, která nás oddělovala. Otevřené již byly i dveře na straně spolujezdce. Oba muži se blížili k volvu. Z jejich nahrbených

ramen i držení paží mi naskočila husí kůže. Ti nás nepřícházeli pozdravit. Šli si pro nás.

Konečně jsem v kuželu našich světlometů zachytila i jejich tváře. Hrály se mnou moje oči nějakou podivnou šálivou hru? Nebo mě omámil adrenalin? Vždyť to ani žádné tváře nebyly. Obě byly podivně znetvořené a oči jim rámovaly stejné černé kruhy. Obličej vlevo byl ohavně bílý, pravý měl sytou rudohnědou barvu. Tlusté slizké rty obou byly stažené v groteskním šklebu.

Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomila, že se nedívám na skutečnou lidskou kůži, ale na latexové masky. Což ale nijak nemírnilo ochromující strach, který mi koloval v žilách.

„Lauro,“ zašeptala jsem chraplavým hlasem a před očima se mi najednou objevily malé černé tečky. Chystám se omdlít nebo co? Vybavila jsem si snad každou epizodu na *Dateline*, na kterou jsem se kdy dívala, každý kriminalistický blog, který jsem kdy četla. Téměř všechny začínaly stejným, předvídatelným způsobem.

Ta naše by nejspíš začala tím, jak se dvě studentky vysoké školy vypravily v naprosto nevhodném oblečení – teď by tu byl detailní záběr na můj směšný flitrový top s holými zády zavázaný kolem krku a Lauřin volný top bez rukávů – kamsi do hor, aby tam strávily večer plný bodyshotů a muchlovaček v mlázi. Hrály by nás béčkové herečky, které by nás ztvárnilly jako rozesmáté holky myslící jen na kluky a strasti letních kurzů. Pokud by si scenáristé potrpěli na detaily, v záběrech by se objevil i náš starý kazeťák na palubovce volva.

O mužích v masce ovšem nic vědět nebudou. Nikdo se nedozví celou pravdu o děsivé hrůze, kterou nám tyhle latexové masky v posledních okamžicích našeho života přivodily.

Ať už ale v dané epizodě ukážou cokoli, skončí tím, jak se po krajnici úzké silnice řine naše krev. Viděla jsem tu scénu před sebou s průzračnou jasností. Přehrávala jsem si ji v hlavě a naprosto přesně jsem věděla, co bude dál.